

Jefsen Christensen: Naar man har liggende foran sig Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende Afslutning af en Voldgifts- og Forligstraktat mellem Danmark og Tyskland, Danmark og Polen og Danmark og Frankrig af en saa vidtrækkende og for de to Landes Vedkommende altomfattende Natur, som Tilfældet er, kan man, naar man har oplevet Verdenskrigens Gru, dens Had og Forbitrelse paa nært Hold, ikke lade være med at spørge sig selv: Er denne store Produktion af mellemfolkelige Forligstraktater og Konventioner, som Efterkrigstiden har været saa rig paa, nu ogsaa Udtryk for Følgevillien i de forskellige Lande; er det en sund og naturlig Vækst, Fredsvillien er underkastet, eller er det kun en Plante, der ikke kan leve, naar Krigens Skygger viger og en overmodig Livskraft paa ny en Gang strømmer gennem de forskellige Folkeslag? Tør vi tro paa, at Fredsvillien, Længselen efter at lade Retten træde i Magtens Sted, ogsaa laa i Folkenes Sind forud for Verdenskrigen, ikke stærk nok til at forhindre Katastrofen fra 1914—18, men fuldmoden til at bane sig praktiske Veje hen over Krigens Ruiner for netop i Belysning af Voldsmagtens Afmagt at gaa sin Sejrsrang ogsaa i Folkenes Sind og Tanker i de Lande, hvor man før byggede paa ydre Magt og paa den alene? Dette sidste vil jeg allerhelst tro. Mangt og meget tyder paa, at saaledes maa det have været. Spørger vi f. Eks. om, hvorvidt den Villie til Fred og Forstaaelse mellem den danske og den tyske Stat, der har fundet sit Udtryk i den foreliggende Forligs- og Voldgiftstraktat, ogsaa er i Færd med at underbygges af en lignende Villie mellem de to nationalt førende Elementer Syd og Nord for vor Grænse, kan jeg ikke nægte mig at citere nogle Udtalelser af den nye Formand for Schleswig-Holsteiner Bund, Professor Scheel i Kiel. Han siger i sin Programtale ved sin Tiltrædelse som Formand for Schleswig-Holsteiner Bund med Henblik paa de to Nationaliteter paa begge Sider af Grænsen:

„Vi holder det ikke for at være en Anmasselse, naar den danske Befolkning Syd for Grænsen slutter sig sammen for med Aandens Vaaben at vinde Indflydelse. Vi maa aldrig tabe af Syne, at vi, idet vi røgter den Opgave, der er paalagt os, maa føre den til Ende i fuld Oprigtighed, Ærlighed og Ridderlighed. Dette er for mig et Samvittighedsspørgsmaal. Vi maa ikke svække vort Arbejde, men vi maa heller ikke gøre det smaatskaaret ved Naalestik

og Motivforfalskninger. Hvor Mænd og Kvinder kæmper om deres nationale Sjæl og virker for Bevarelsen af deres nationale Goder, dør staar vi paa en Grund, hvorom man maa sige: Det er en Samvittighedskamp og derfor helligt Land. Der maa findes en Plet i Europa, der kan vidne om Helligheden i nationalt Liv og Virke; den eneste Plet, jeg ser, er Nordslesvig og Slesvig-Holsten. I Nordslesvig lever der Mænd, der er rede til en lutret og ridderlig Kamp med andre om Værdierne i deres Nationalitet. Jeg siger ikke, at alle er saadan, men at der findes Kræfter i Nordslesvig, der er forberedt paa en saadan Opgave. Det kan faa europæisk Betydning, hvad der fuldbyrder sig i det lille Nordslesvig. Bliiver det virkelig betydningsfuldt, da vil snart Tyskere ved alle vore Grænser høste Fordel deraf. Det vilde være den største Tjeneste, vi kunde vise alle de Tyskere, der er kommet under Fremmedherredømme.“

Saa vidt Professor Scheel. De Toner, der her er anslaaet af den nye Formand for Schleswig-Holsteiner Bund, har vi for længst spillet paa fra dansk Side i Forholdet til det tyske Mindretal i de sønderjydske Landsdele. Professorens Udtalelser er da ogsaa en Anerkendelse heraf. Jeg vil imidlertid gerne sige, at paa det Grundlag, der er ridset op i denne Programtale, vil vi fra dansk Side altid være rede til at øve vort nationale Arbejde i Grænselandet som et frit og fredeligt Kappelstræb under lige Vilkaar til Gavn og Udvikling for Mennesker. Naar vi vedtager Forligs- og Voldgiftstraktater i de forskellige Parlamenter, da paatager vi os ogsaa samtidig Forpligtelse til at arbejde paa, at Folkesindet stemmes for Frihed og Fred. Det er da godt at vide, at Akkorden er slaaet an i adskillige Sind paa begge Sider af Grænsen imod det Land, som vi nu staar i Færd med at afslutte Traktat med. Jeg overvurderer slet ikke dette; maaske varer det længe, før den Forstaaelse trænger helt igennem, at nationale Værdier ikke er noget, man skal ødelegge for hinanden, men noget, som man skal unde hinanden i fuld Frihed til Udvikling og Vækst, men jeg glæder mig over, at der er Tegn, der tyder paa, at Folkesindet ogsaa i visse Kredse i Tyskland er paa Vej mod det samme Maal, som vi tilstræber ved Afslutningen af de foreliggende Traktater. I Tillid hertil vil jeg gerne være med til at anbefale Afslutningen af en Forligs- og Voldgiftstraktat mellem Danmark og Tyskland.